

W pierwszym zarzucie wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd naruszył obowiązek uzasadnienia i tym samym art. 82 WE poprzez sprzeczne ustalenia dotyczące zachowania, które powinno uzasadniać nadużycie. Z jednej strony Sąd uzasadnił nadużycie tym, że wnosząca odwołanie domaga się całej opłaty licencyjnej od przedsiębiorstw, które nie korzystają z jej systemu lub korzystają z niego tylko w odniesieniu do części opakowań oznaczonych znakiem towarowym. Z drugiej strony Sąd stwierdza, że wnosząca odwołanie jedynie „ewentualnie” domaga się na podstawie spornych postanowień umowy o używanie logo ceny za zbiórkę i odzysk opakowań jednostkowych, które nie uczestniczą w systemie wnoszącej odwołanie.

Zarzuty drugi, piąty i szósty oparte są na niedostatecznej lub oczywiście wypaczonej i sprzecznej z aktami oraz środkami dowodowymi a także błędnej ocenie zakresu licencji zaoferowanej przez wnoszącą odwołanie. Przy prawidłowej ocenie Sąd musiałby uznać, że wnosząca odwołanie nie udziela oddzielnej licencji, w związku z czym zaskarżony wyrok należałoby rozumieć w ten sposób, że odmowa udzielenia takiej licencji stanowiłaby nadużycie a nakaz zaprzestania ustanowiony w art. 3 zaskarżonego wyroku równałby się przymusowej licencji. Jednak Sąd nie spełnił wymogów uzasadnienia, które określa orzecznictwo w odniesieniu do licencji przymusowej oraz nie wziął pod uwagę, że licencja przymusowa jest wykluczona w świetle prawa z zakresu znaków towarowych i opakowań. Wnosząca odwołanie podnosi w związku z tym naruszenie obowiązku uzasadnienia, zasady proporcjonalności oraz art. 82 WE i art. 3 rozporządzenia Rady nr 17.

W zarzucie trzecim i czwartym wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd naruszył obowiązek uzasadnienia a tym samym także art. 82 WE poprzez niedostatecznie uzasadnione, błędne i wypaczające niemieckie prawo o znakach towarowych i opakowaniach stwierdzenie, że znak towarowy „Der Grüne Punkt” nie mógł korzystać z zażądanego wyłączenia. Sąd naruszył poprzez to stwierdzenie zasadę prawa o znakach towarowych, według której zarejestrowany znak towarowy przyznaje jego właścicielowi wyłączone prawo, w szczególności w odniesieniu do używania znaku towarowego w odniesieniu do towarów i usług, które są identyczne lub podobne do towarów i usług objętych zarejestrowanym znakiem towarowym.

W zarzucie siódmym i ósmym wnosząca odwołanie podnosi dwa uchybienia proceduralne. Z jednej strony Sąd dokonał nowych stwierdzeń z własnej inicjatywy, chociaż przedmiot tych stwierdzeń nie był ujęty w treści zaskarżonych decyzji ani poruszony przez strony w postępowaniu sądowym. Z drugiej strony Sąd dopuścił się uchybienia proceduralnego naruszającego interesy wnoszącej odwołanie, ponieważ naruszył podstawową zasadę Unii, która wymaga, aby sprawa została rozpatrzona w rozsądnym terminie.

(¹) Dz.U. L 166, str. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Hamburg (Niemcy) w dniu 20 października 2007 r. — Glencore Grain Rotterdam BV przeciwko Hauptzollamt Hamburg-Jonas

(Sprawa C-391/07)

(2007/C 269/52)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Finanzgericht Hamburg (Niemcy).

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Glencore Grain Rotterdam BV.

Strona pozwana: Hauptzollamt Hamburg-Jonas.

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 13 rozporządzenia (WE) nr 1501/95 należy interpretować w ten sposób, że w razie przedstawienia dowodu określonego w akapicie drugim tego przepisu odstępuje się nie tylko od obowiązku przedstawienia dowodu dokonania formalności celnych w zakresie dopuszczenia do spożycia, lecz również od obowiązku przedstawienia dokumentów przewozowych (art. 18 ust. 3 rozporządzenia [EWG] nr 3665/87, obecnie art. 16 ust. 3 rozporządzenia [WE] nr 800/99)?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Korkein oikeus (Finlandia) w dniu 27 sierpnia 2007 r. — Mirja Juuri przeciwko Fazer Amica Oy

(Sprawa C-396/07)

(2007/C 269/53)

Język postępowania: fiński

Sąd krajowy

Korkein oikeus (Finlandia)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Mirja Juuri

Strona pozwana: Fazer Amica Oy

Pytania prejudycjalne

1. Czy art. 4 ust. 2 dyrektywy Rady 2001/23/WE⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że w przypadku gdy pracownik sam wypowiada umowę o pracę, ponieważ przejęcie zakładu pracy pociąga za sobą poważne zmiany warunków pracy na niekorzyść dla pracownika, państwo członkowskie winno ustawowo zagwarantować pracownikowi prawo do otrzymania od pracodawcy odszkodowania pieniężnego w takim samym zakresie, jak w przypadku gdy pracodawca rozwiązał umowę o pracę z naruszeniem prawa, mając na uwadze, że na podstawie art. 3 ust. 3 dyrektywy pracodawca prawidłowo stosował wiążący zbywającego i zapewniający pracownikom lepsze warunki pracy układ zbiorowy tylko do końca okresu jego obowiązywania i że pogorszenie warunków pracy nastąpiło w ten właśnie sposób?
2. W przypadku gdy odpowiedzialności pracodawcy w rozumieniu dyrektywy nie należy rozumieć w sposób przedstawiony w pytaniu pierwszym, czy pracodawca jest mimo to zobowiązany do wypłaty przysługującego pracownikowi za okres wypowiedzenia wynagrodzenia i pozostałych świadczeń?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 2001/23/WE z dnia 12 marca 2001 r. w sprawie zbliżania ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do ochrony praw pracowniczych w przypadku przejęcia przedsiębiorstw, zakładów lub części przedsiębiorstw lub zakładów (Dz.U. L 82, str. 16).

Skarga wniesiona w dniu 27 sierpnia 2007 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Hiszpanii

(Sprawa C-397/07)

(2007/C 269/54)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: E. Gippini Fournier i M. Afonso, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Hiszpanii

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że:
  - poprzez uzależnienie od spełnienia określonych warunków przyznania obowiązkowego zwolnienia z podatku kapitałowego;
  - poprzez opodatkowanie podatkiem pośrednim przeniesienia do Hiszpanii rzeczywistego centrum zarządzania

lub siedziby tych spółek, które nie podlegały podobnemu do hiszpańskiego podatkowi w państwie pochodzenia

- poprzez opodatkowanie podatkiem pośrednim kapitału wykorzystywanego do przeprowadzania transakcji handlowych za pośrednictwem oddziału lub stałych przedsiębiorstw w jednym z państw członkowskich, które nie stosuje podatku podobnego do podatku hiszpańskiego;

Królestwo Hiszpanii naruszyło obowiązki ciążące na nim na mocy dyrektywy Rady 69/335/EWG⁽¹⁾ z dnia 17 lipca 1969 r.

- obciążenie Królestwa Hiszpanii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

- Dyrektywa 69/335 postanawia o utrzymaniu status quo w odniesieniu do możliwości ponownego ustanowienia przez państwa członkowskie podatku kapitałowego lub ponownego opodatkowania tym podatkiem transakcji aktualnie z niej zwolnionych. W związku z tym Hiszpania nie może znieść zwolnień i opodatkować transakcji, do których zastosowanie znajduje system specjalny przewidziany w R.D.L. 4/2004 (dekrecie królewskim z mocą ustawy), a które znajdują się poza zakresem zastosowania dawnego art. 7.1. b) i 7.1.b) bis. Hiszpania powinna stosować zwolnienie przewidziane w art. 45.1. B.10 do wszystkich transakcji objętych zakresem zastosowania specjalnego systemu R.D.L. 4/2004, niezależnie od tego, czy ów system specjalny rzeczywiście znajduje zastosowanie.
- Artykuł 4 dyrektywy 69/335 zawiera wyczerpujące wyczerpiecie zdarzeń podatkowych dla celów podatku kapitałowego. Zgodnie z art. 4 ust. 1 lit. g) podatkowi kapitałowemu podlega przeniesienie rzeczywistego centrum zarządzania spółki, stowarzyszenia lub osoby prawnej, która dla celów poboru podatku kapitałowego jest uważana za spółkę kapitałową w państwie przyjmującym, pomimo, iż nie jest uważana za taką spółkę w państwie pochodzenia. W związku z powyższym Hiszpania nie może opodatkowywać podatkiem kapitałowym przeniesienia siedziby spółki wówczas, gdy dana spółka kapitałowa nie została opodatkowana podobnym podatkiem w państwie członkowskim pochodzenia. Przeniesienie siedziby do innego państwa członkowskiego przez spółkę kapitałową nie jest zdarzeniem podatkowym w rozumieniu podatku kapitałowego nawet wtedy, gdy państwo członkowskie, w którym spółka została utworzona, nie pobrała tego podatku. Ponadto brak jest przepisu, który wskazywałby, że prawo hiszpańskie ma zastosowanie jedynie do przypadków unikania opodatkowania lub oszustw podatkowych.

- Hiszpania nie może opodatkowywać podatkiem kapitałowym części kapitału wykorzystywanego do przeprowadzania transakcji handlowych na terytorium hiszpańskim za pomocą oddziałów lub stałych przedsiębiorstw. Zgodnie z wyraźnym postanowieniem art. 2 ust. 1 dyrektywy 69/335 Hiszpania nie może opodatkowywać podatkiem kapitałowym spółek, których rzeczywiste centrum zarządzania znajduje się w innym państwie członkowskim niż Hiszpania. Artykuł 2 ust. 3 dyrektywy 69/335 przewidują środek, taki